

РЕШЕНИЕ

№ 882

гр. София, 22.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Теодора Анг. Карабашева

при участието на секретаря Д. Т. Славенова
като разгледа докладваното от Калина Анастасова Въззивно гражданско дело
№ 20221100508715 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С Решение № 445292 от 29.06.2018 г. по гр.д. № 71853 от 2017 г. по описа на СРС, 123 с-в, е отхвърлен като неоснователен предявения от „И. - П.И Д.“ ООД, с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. София, район ЛОЗЕНЕЦ, ул. „*****“ срещу „Р.“ АД, с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. София, район МЛАДОСТ, ж. к. ***** ап. МАГАЗИН 1, отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК, вр. чл. 110 и следв. от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК за недължимост на сумата от 10485.67 лв., представляваща законна лихва за периода от 14.12.2009 г. до 09.10.2017 г. върху главница от 13098 лв., за която сума е издаден изпълнителен лист от 08.10.2013 г. по гр. д. № 54455/2009 г. по описа на СРС, 78 състав.

В срок е подадена въззивна жалба от ищеца „И. - П.И Д.“ ООД срещу решението с изложени доводи за неправилност, поради противоречие с материалния и процесуалния закон и необоснованост. Счита, че неправилно районният съд е приел за непогасено процесното вземане. Според жалбоподателя, за формиране на извод за неоснователност на иска, съдът не е изложил каквито и да е мотиви, не е обсъдил събраните доказателства, не е изложил доводи по наведените от страните възражения. Давността за вземането за законна лихва за забава е тригодишна и според въззивника вземанията са погасени по давност. Счита, че неправилно районният съд е приел за

непогасено процесното вземане, поради това че давността за вземането е била прекъсвана по изпълнителното дело с извършени изпълнителни действия по него. Според жалбоподателя, такива същински изпълнителни действия годни да прекъснат давността по делото не са били извършени. Съответно, подадените от взыскателя молби за извършването им не отговарят на изискванията на закона. Налице е двегодишен период, в който взыскателят е бездействал, поради което изпълнителното дело е прекратено по силата на закона - поради перемпция на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК. Поради това всички извършвани изпълнителни действия по него се заличават с обратна сила и следва да бъде отчетено погасяване по давност на вземанията. Заявява, че неправилно съдът е дал ход на делото в отклонение на указанията на чл.107, ал.2 ГПК, тъй като с нарочна подадена молба процесуалния представител на дружеството – ищец – адв. П. К. е посочила уважителни причини от служебен характер за невъзможност за явяване. Идентични причини са били изложени и за управителя на дружеството – ищец. Тези обстоятелства не са били съобразени от СРС и в нарушение на процесуалните правила съдът е разгледал делото в отсъствие на страната.

Отправя искане за отмяна на решението на СРС като неправилно и уважаване на исквете. Претендира разноски.

Въззиваемата страна „Р.“ АД е подала писмен отговор на въззивната жалба, в който изразява становище за неоснователност на същата. Заявява, че постановеното решение е правилно и следва да бъде потвърдено. Поддържа становище, че давността за вземанията не е изтекла, което правилно е съобразено от СРС при постановяване на решение. В проведеното пред първата инстанция открито съдебно заседание правилно е бил даден ход на делото доколкото процесуалния представител на дружеството – ищец не е представил доказателства за възникналите внезапни пречки от служебен характер за неявяване в с.з. Освен това в подадената молба не са изложени каквито и да е обстоятелства за невъзможност на управителя на дружеството да се яви в съда. Съответно доказателства за последното по обясними причини не са били представени. Моли за потвърждаване на решението на СРС като правилно. Претендира разноски.

Срещу постановеното от СРС по реда на чл.248 ГПК определение № 20159014/17.07.2021 г. е подадена частна жалба от „И. - П.И Д.“ ООД с искане за отмяна и изменение на постановеното решение в частта на разноските.

В срок не е постъпил отговор на частната жалба от „Р.“ АД.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, като същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

С постановеното решение, СРС е приел, че след влизане в сила на заповедта за изпълнение и постановеното по реда на чл.422 ГПК решение на съда до образуване на изпълнителното дело на 07.02.2014 г. не е изтекла приложимата петгодишна давност за вземането. По време на висящото изпълнително дело, според съда давността за вземането не е изтекла. Поради това и искът по чл.439 ГПК е отхвърлен като неоснователен.

Настоящият състав намира постановеното от СРС, 123-ти състав, решение за валидно, допустимо и правилно.

Във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави следното:

Разпоредбата на чл.439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. По реда на действащия ГПК, в сила от 01.03.2008 г., заповедите за изпълнение се ползват със стабилитет, тъй като влизат в сила, за разликата от несъдебните изпълнителни основания по чл.237 ГПК (отм.). По тези съображения разпоредбата на чл.439, ал.2 ГПК следва да се прилага и за факти, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, когато заповедното производство е приключило, независимо че съдебно дирене не се провежда (определение № 956 от 22.12.2010 г. по ч. т. д. № 886/2010 г. на ВКС, ТК, I TO).

В случая ищецът основава исквата си претенция на обстоятелството, че е изтекла давността за вземането, считано от влизане в сила заповедта за изпълнение. С оглед на това следва да се приеме, че се позовава на юридически факт, настъпил след влизане в сила на заповедта, което обуславя приложимост на защитата по реда на чл.439 ГПК. Ето защо, спорът следва да се разгледа по същество. Ищецът се позовава на изтичане на предвидения в разпоредбата на чл.433, ал. 1, т. 8 ГПК срок от последното валидно изпълнително действие, и настъпила перемпция на изпълнителното производство, както и на изтичане на давностния срок за вземането, т. е. ищецът се позовава на нововъзникнали обстоятелства, поради което искът се явява допустим и подлежи на разглеждане.

Нормата на чл.117, ал.2 ЗЗД регламентира, че ако вземането е установено със

съдебно решение, срокът на новата давност е всякога 5 години. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването ѝ от длъжника чрез възражение по реда на чл.414 ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл.416 ГПК, когато възражение не е подадено в срок, какъвто е разглежданият случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл.414, ал.2 ГПК преклузивен срок, заповедта влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл.424 ГПК – при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства /в посочения смисъл – определение № 480 от 19.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2566/2013 г. на ВКС, ГК, IV ГО, постановено по реда на чл.274, ал.3, т.1 ГПК/. Извън иска по чл.424 ГПК длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва самото вземане. Когато длъжникът е бил лишен от възможност да оспори вземането, може да поиска от въззивния съд отмяна на заповедта за изпълнение на основание чл.423 ГПК. Този режим се различава от регламентирания в ГПК (отм.) във връзка с издаването на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание, в който се предвиждаше възможност за предявяване искове – чл.252 ГПК (отм.), чл.254 ГПК (отм.), чл.255 ГПК (отм.), които не се преклудират със специални срокове. В действащия ГПК с изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че не може да се прави аналогия с вземания, за които е издаден изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание по чл.237 ГПК (отм.). Въпреки съществуващите сходства между уредбата на несъдебните изпълнителни основания по ГПК (отм.) и заповедното производство, уредено в Глава XXXVII на действащия ГПК, последното има съществени специфики, които правят недопустимо приравняването им. Стабилитетът на заповедта за изпълнение произтича от това, че тя влиза в законна сила, за разлика от несъдебните изпълнителни основания по чл.237 ГПК (отм.). С оглед на това съдебната практика, постановена по отношение на несъдебните изпълнителни основания, няма отношение към процесния случай, като следва да намери приложение актуалната задължителна съдебна практика, постановена във връзка с регламентираното в действащия процесуален закон заповедно производство.

Съгласно т.14 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, новият ГПК урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес и затова заявлението за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността. Тя се

прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането, но съгласно чл.422, ал.1 ГПК предявяването на този иск има обратно действие, само ако е спазен срокът по чл.415, ал.1 ГПК. Ако иск не е предявен или ако е предявен след изтичането на срока по чл.415, ал.1 ГПК, давността не се счита прекъсната със заявлението. Неподаването на възражение от страна на длъжника създава презумпция, че вземането е безспорно, поради което заповедта за изпълнение влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист, съгласно нормата на чл.416 ГПК.

По изложените съображения нормата на чл.117, ал.2 ГПК следва да намери приложение и по отношение на вземане, за което е налице постановена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК/чл.417 ГПК, влязла в сила поради неподаване на възражение от страна на длъжника в срока по чл.414, ал.2 ГПК.

В случая обаче за вземанията е приложима посочената в чл.117, ал.2 ЗЗД петгодишна давност, тъй като същите са установени с влязло в законна сила съдебно решение след подадено в срока по чл.414 ГПК възражение от страна на длъжника срещу заповедта за изпълнение по чл.410 ГПК.

Така, чрез събраните пред първата инстанция доказателства се установява, че по заявление на Р. АД против И. – П.И Д. ООД е била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК за парични вземания – главница и лихва във връзка със вземания по сключен на 24. 10. 2006 год. между страните договор за изработка с предмет изграждане от ищцовото дружество на ОВК инсталация на обект, за които вземания са били издадени три фактури. В срок от страна на длъжника било подадено възражение и за установяване вземанията на взыскателя- заявител било образувано по реда на чл.415 вр. чл.422 ГПК гр. д. № 54455/2009 год., 78 състав. С влязло в сила на 27.03.2013 г. решение от 27.05.2011 г. съдът признал за установено съществуване на вземания на Р. АД срещу И. – П.И Д. ООД за сумата 13098 лв.-главница, ведно със законната лихва от 04.12.2009 г. до окончателно погасяване на задълженията. От този момент /27.03.2013 г./, според изложените доводи е започнала да тече давността по чл.117, ал.2 ЗЗД, която изтича на 27.03.2018 г. За посочените вземания на 08.10.2013 г. бил издаден изпълнителен лист от съда.

Въз основа на издадения изпълнителен лист на 07.02.2014 г. било образувано пред ЧСИ Н.М. с рег.№ 841 на КЧСИ с район на действие – СГС изпълнително дело № 1546/2014 г.

Към момента на депозиране на молбата за образуване на изпълнителното дело – 07.02.2014 г., давността не е изтекла.

С ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС – т. 10, е прието, че когато взыскателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е

предприето последното валидно изпълнително действие. Според мотивите на същото тълкувателно решение прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане на вискателя, съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ/ - насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и др. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Прието е, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Със същото ТР е прието, че прекъсването на давността с предявяването на иск и др. действия по чл.116 б. "б" ЗЗД и прекъсването на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по чл. 116 б. "в" ЗЗД са уредени по различен начин, че законодателят е уредил отделно хипотезата на чл.116 б. "в" ЗЗД относно давността в принудителното изпълнение, без да възпроизведе правилата за спиране и отпадане на ефекта на прекъсването в искиния процес, че тези правила са неприложими при прекъсването на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по чл. 116 б. "в" ЗЗД не защото ефектът на спирането в този случай настъпва безвъзвратно, а защото в този случай няма спиране на давността, нито отпадане на ефекта на прекъсването. Прието е също, че при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Посочено е, че искането да бъде приложен отделен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Прието е, че нова давност започва да тече с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, давността е винаги петгодишна, ако вземането е установено със съдебно решение.

Според даденото с ППВС № 3/1980 г. тълкуване образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а докато трае изпълнителното производство давност не тече. С т. 10 от горепосоченото Тълкувателно решение е дадено противоположно разрешение като е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, като от момента

на същото започва да тече нова давност, но давността не спира. С Решение № 170 от 17.09.2018 г. на ВКС по гр. дело № 2382/2017 г., IV г. о., ГК и Решение № 51 от 21.02.2019 г. на ВКС по гр. дело № 2917/2018 г., IV г. о., ГК, е прието, че прилагането на даденото с посоченото Тълкувателно решение тълкуване за период преди постановяването му би имало за последица погасяване по давност на дадени вземания, които са били предмет на изпълнителни производства, но по тях не са предприемани действия за период по-голям от този срок. С оглед на това давността ще се счита изтекла със задна дата преди момента на постановяване на тълкувателното решение, но въз основа на даденото с него тълкуване, което би довело и до несъобразяване на действащото към този момент ППВС. Поради това даденото с отмененото тълкувателно ППВС и Тълкувателното решение тълкуване на правната норма следва да намери приложение и след отмяната на същото, когато спорът се отнася до последиците от нормата, които са били реализирани за период преди отмяната на тълкувателния акт, като новото Тълкувателно решение ще се прилага от този момент за в бъдеще. С оглед на това извършената с т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. дело № 2/2013 г., ОСГТК, отмяна на ППВС № 3 от 18.11.1980 г. поражда действие от датата на обявяването на Тълкувателното решение, като даденото с т. 10 от Тълкувателното решение разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и за тези, които са приключили преди това. В този смисъл е и постановеното Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., ГК, докладчик председателят Б.Б., което се споделя от настоящия състав. Поради това и по време на образуваното изпълнително производство до 26.06.2015 г. за вземанията по издадения срещу длъжника изпълнителен лист давност не е текла - така по смисъла на ППВС № 3/1980 г. обявено за изгубило сила с ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, считано от 26.06.2015 година. В този смисъл е постановеното по реда на чл.290 ГПК Решение № 170 от 17.09.2018 г. по гр. д. № 2382/2017 г., на ВКС, ГК, IV ГО, което се възприема от настоящия състав.

За заварените като висящи от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК производства по принудително изпълнение и спрямо осъществените по тях факти до посочената дата следва да намери приложимост задължителното тълкуване, дадено с ППВС № 3/18.11.1980 г., според което през времетраенето на изпълнителното производство - от датата на образуването му, до датата на приемане на последващия тълкувателен акт (придаващ различно обвързващо тълкуване на последиците на давността при висящност на изпълнителния процес), погасителната давност е спряла. Както доктрината, така и съдебната практика несъмнено са приемали, вкл. и преди ТР № 2/2015 г. на ВКС, ОСГТК, че в случаите, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, поради т. нар. "перемпция" и то по

силата на закона, независимо дали съдебният изпълнител е издал постановление в този смисъл, имащо декларативно, а не конститутивно действие. Различието е относно датата, от която започва да тече новата погасителна давност за вземането в тези случаи (според постановките по т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК това е датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие). Ако е налице осъществен състав по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК към дата, предхождаща датата 26.06.2015 г., новата погасителна давност за вземането по чл. 117, ал. 1 ЗЗД започва да тече от датата на изтичане на горния релевантен (двугодишен) срок, като при съдебно установено вземане срокът ѝ е всякога пет години (чл. 117, ал. 2 ГПК).

В случая, до 26.06.2015 година не е изтекъл период от две години, в който вискателят да не е поискал извършването на изпълнителни действия и изпълнителното производство не е било прекратено към тази дата на посоченото основание - чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Съответно, според дадените разяснения до този момент на ППВС № 3/18.11.1980 г. по време на изпълнителното дело давност не е текла.

След 26.06.2015 година, в хода на изпълнителното дело давността е била прекъсвана многократно с извършване на същински изпълнителни действия по искане и по възлагане на вискателя. Установено е, че на 20.02.2015 г. вискателят „Р.“ АД е поискал налагане на заповед на дружествени дялове, както и за извършване на опис и оценка на възбранените имоти на длъжника. На 06.03.2015 г. е отправено отново искане за извършване на опис и оценка на възбранените имоти на длъжника. Идентична молба е била подадена и на 03.02.2017 г. Съответно на 03.10.2017 г. е направено искане за налагане на заповед на МПС с надлежно описание в подадената молба. За проведената публична продажба в периода 07.11.2017 г.-07.12.2017 г. вискателят е бил уведомен със съобщение от 11.12.2017 г. По искане на последния е била насрочена нова публична продажба на възбранения имот в периода 12.02.2018 г.-12.03.2018 г.

С оглед това, съдът намира за установено, че в хода на изпълнителното дело давността е била прекъсвана многократно с извършване на същински изпълнителни действия по искане и по възлагане на вискателя.

Така посочените същински изпълнителни действия са били законосъобразно предприети в хода на изпълнителното дело, чиято висящност ответникът-вискател е поддържал, иницирайки предприемането на различни изпълнителни способи без да има период от бездействие от негова страна в продължение на две години, което да доведе до прекратяване на производството в хипотезата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Доводите на въззивника в обратен смисъл, съдът намира за неоснователни.

Считано от всяко прекъсване на давността /с данни за последно такова 12.03.2018 г.-дата на насрочена публична продажба на възбранен на длъжника имот/

съгласно чл. 117, ал. 1 ЗЗД е започвала да тече нова петгодишна давност, като давностният срок за процесното вземане, последно прекъснат на посочената дата не е изтекъл. При извода за непогасеност на изпълняемото право по давност предявеният отрицателен установителен иск правилно е бил отхвърлен като неоснователен.

В случая давността за вземането не е изтекла. Освен това, настоящият състав намира, че единствената правна последица от настъпила вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново-отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. В този смисъл е застъпеното становище в практиката на ВКС по решение № 37/24.02.2021г. по гр.д.№ 1747/2020г. на ВКС, IV г.о, така и в постановените от върховните съдии и след това актове по въпроса - решение № 93/17.05.2021г. по гр.д.№ 2766/2020г. на ВКС, IV г.о., определение № 248/01.04.2021г. по гр.д.№ 3647/2020г. на ВКС, IV г.о., определение № 295/15.04.2021г. по гр.д.№ 329/2021г. на ВКС, III г.о., което се възприема от настоящия състав.

Според изразените становища в Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., ГК и Решение № 3/04.02.2022 г. по гр.д. № 1722 по описа за 2021 г. на ВКС, постановени по реда на чл.290 ГПК, които се възприемат от настоящия състав, перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността. Както е посочено в тях, тя е имала значение при действието на Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд, тъй като до обявяването му за изгубило сила новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело и гражданите, съдът и всички други държавни органи са били длъжни да съобразяват поведението си с него. Двугодишният срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение (включително доброволно, напр. по постигнато споразумение между страните), т.е. осъществяването на всички поискани способи е приключило (успешно или безуспешно) или поисканите не могат да се осъществяват по причина, за която вискателят отговаря - след направеното искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така осуetyа неговото прилагане.

По изложените съображения въззивният съд счита, че вземането, за което е образувано изпълнителното производство не е погасено по давност и предявеният отрицателен установителен иск по чл.439 ГПК подлежи на отхвърляне.

Тъй като крайните изводи на двете инстанции съвпадат, обжалваното решение следва да бъде потвърдено, а подадената въззивна жалба оставена без уважение.

По частната жалба:

Подадената от ищеца частна жалба срещу постановеното на 17.07.2021 г. определение по реда на чл.248 ГПК следва да бъде оставена без уважение.

Съобразно изхода на спора, на основание чл.78, ал.3 ГПК съдът правилно е присъдил в полза на ответника разноски за първата инстанция в размер на 1200.00 лв. Тези разходи касаят договорено и заплатено адвокатска възнаграждение за

процесуално представителство пред първата инстанция, поради което доводите в обратен смисъл изложени в подадената частна жалба съдът намира за неоснователни. При постановяване на обжалваното определение съдът е съобразил и дадените разяснения с ТР № 6 ОТ 06.11.2013 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 6/2012 Г., ОСГТК НА ВКС. Искане по реда на чл.78, ал.5 ГПК ищецът не е направил своевременно и същевременно същият не е представил списък на разноските по реда на чл.80 ГПК. С оглед това правилно и законосъобразно СРС е оставил искането по чл.248 ГПК като недопустимо без разглеждане.

Така мотивиран, Софийски градски съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 445292 от 29.06.2018 г. по гр.д. № 71853 от 2017 г. по описа на СРС, 123 с-в.

ОСТАВЯ без уважение подадената от „И. - П.И Д.“ ООД, с ЕИК ***** частна жалба срещу постановеното от СРС по реда на чл.248 ГПК определение № 20159014/17.07.2021 г.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____